

σαι εἰς ὅλα κοινοβιατικά, ἦσαν εἰς τὴν προσδελιῶν, εἰς τὴν τροφίῶν, καὶ ἀσκησιῶν. ἐργάζοντο δὲ καὶ τοιχοσάκκα, ὅθεν ἐλεημονεῖσι τὰς πτωχάς, ὅπως εἰρχεσθαι. Ὅταν δὲ ἐπειράζοντο ὑπὸ τὸν ὕπνον, ἐτύκωνε πᾶς εἰς μίαν σπυρίδα, καὶ ἐμετάφειραν ἄμμον ὑπὸ πόπον εἰς τόπον ἕως νὰ ξουσιάζωσι, καὶ ἄπως ἐνικῶσαι τὸν πεiràζοντα. Ἐλεγε δὲ καὶ ταῦτα πολλὰκις ὁ γέρον πρὸς τὸν Παχώμιον. Ἀργύριον τέκνον, νὰ μὴσι εὖρη κοιμώμενον ὁ πολέμιος, καὶ πληγώσῃ σε νὰ κινδυνόσῃς, καὶ χάσεις τὰς κόπυς σου. Βλέπων δὲ τὴν πολλὴν τὴν ὑπακοὴν, ἐχαίρειτο, δοξάζων τὸν Κύριον· καὶ μίαν ἡμέραν, ὅπως ἦτον ἡ ἀγία Λαμπρά, ἔβαλεν ἐλίγον λάδι εἰς τὰς λαφανίδες, ὅπως ἔβρασαν ὁ Παχώμιος· καὶ καθὲς ἠθέλων νὰ παξιμαδίσῃν, βλέπωντάς το ὁ γέρον, ἔδειρε τὸ πρόσωπον, λέγων· τίς ταῦτα μὲ δάκρυα. Χθὲς ἐσαυρώθῃ ὁ Δεσπότης μου, καὶ ἐγὼ νὰ φάγω λάδι σήμερον. Οἱ δὲ Παχώμιος τὸν ἐπαρακάλει νὰ φάγῃ ὅθεν τὴν ἑορτὴν, ἀμὴν δὲ ἐσπῆκεν ὁ αἰνιγμένος, ἕως ἃ ἔφεραν ἄλλα χόρτα ἀλάδωτα. Οὕτως ἐφύλαττον ἄκρως τὴν ἐγκράτειαν. Ἐγνώριζε δὲ μὲ τὴν πολλὴν τὴν ταπεινότητα, καὶ ὁμολογίαν, τῷ δαίμονι τὰ τεχνάσματα. Καὶ καθὼς ἔκαμα ἀργυρινῶν μίαν νύκτα, ἦλθεν εἰς μὲν ἀχὸς εἰς αὐτὸς, καὶ βλέπωντας τὴν ἀσθρακίαν, ὅπως εἶχαι ὅθεν τὴν ἀργυρινῶν, εἶπε αὐτοῖς. Ὅποιος ἔχει πίσιν ὑπὸ ἐσῆς, ἃς σπῆθῃ ἀπ᾽ αὐτῶν εἰς τὰ κάρβυνα, νὰ κάμῃ τὴν προσδελιῶν, ὅπως μᾶς ἐπαράδωκεν ὁ Χριστὸς εἰς τὸ Εὐαγγέλιον. Οἱ δὲ γέρον ἐγνώρισε πῶς ὁ ἀδελφὸς ἐκεῖνος ἐκυριόβετο ὑπὸ τὸν δαίμονα τῆς ὑπερηφανίας. Ὅθεν ἐνεθέτα αὐτὸν ἀδελφικῶς, νὰ μὴ φροῇ τι αὐτὰ ψυχοβλαβῇ, καὶ μάταια πράγματα. Ἀλλ' ἐκεῖνος ὁ ἄφρων δὲ ὠφελήθη, νὰ μεταμεληθῇ ὑπὸ τὴν δαιμονικὴν τὴν ἐπαρσιν, ἀμὴν ἐπήδησε γυμνοπόδης εἰς τὰ κάρβυνα, καὶ ἐσέκετο ἕως ὅπως εἶπε ὅλον τὸ Πάτερ ἡμῶν, καὶ ἔμεινεν ὑπὸ τὸ πῦρ ἀβλαβος, μὲ συνιργίαν τῶν δαίμονος. Καὶ διγγύωντας ἐνόμισε, πῶς ἔκαμε μεγάλῳ ἀνδραγαθίῳ, μὴ ἠξιδρώντας ὁ ἀθλιος, πῶς εἶχε ἄλλο πῦρ τῆς ὑπερηφανίας ἔσωθεν, ὅπως ἐδαπάνῃ τὴν ψυχὴν τὴν χειρότερα· καὶ τὸ πρῶτον ὅταν ἐμίσθον, ἀνείδιξε τὰς ἀγίας ὡς ἀπελεῖς ὁ μάταιος λέγωντας. Πῶς εἶναι ἡ πίσισσας; Ὅταν ἂν ἐγνώρισεν ὁ πονηρὸς, καὶ χαίρεκακος δαίμων τὸν ἀνθρώπον, πῶς ἦτον εἰς τὸ σκότος τῆς ὑπερηφανίας ὅλος αἰχμαλώτος, ἠθέλησε νὰ τὸν ρίψῃ καὶ εἰς τὸ τῆς πορνείας ἀόμνημα· ὅθεν νὰ τὸν κυριόσῃ καλλίτερα. Μεταχηματιθεὶς ἂν, ἐγίνη γυνὴ εἰς τὸ εἶδος αἰράια, καὶ εὐμορφος, καὶ κρέσας εἰς τὴν πόρταν τῶν κελλίων, διγγύκων ὁ ἡσυχαστής, καὶ λέγει τῷ. Καμπόσα χρίματα χρεώσῃ τινῶν ἀνθρώπων, καὶ μὲ κυνηγῶν νὰ μὲ φυλακώσῃν, καὶ κρύψαι με ἐλίγῳ ὄραν, ἕως νὰ περάσῃν. Ἐπίσθουσι τὰ ἀπατηλὰ λόγια, καὶ βαίνει μέσα εἰς τὸ κελλίον τὸ ὁ κακοδαίμων τὸν δαίμονα, μὴ βαίνοντας εἰς τὸν νῦν τῶν ἐνέδρας, καὶ ἐπαβλάς τῷ μισοκαλῷ ὁ ἀγνώστος. ὅτι εἰς τοῦτον σκότος ἐκπίπτει ὁ ὑπερήφανος. Ὅταν ἂν εἰσῆλθον εἰς τὸ κελλίον τῶν μοναχῶν, τῆς ἀσελγείας ὁ ἔξαρχος, τῷ ἔδωκε τόσον πόλεμον εἰς τὴν σάρκα, ὅπως ἤχημα λάτισε τὴν καρδίαν τῶν, καὶ ἔκαμα συγκατάθεσιν νὰ ποριόσῃ μὲ τὴν γυναῖκα ὁ ἀθλιος. Καὶ καθὼς τῆς ἐστίμωτε, καὶ ἀπλῶς ἀπάνωθεν νὰ ποριόσῃ, τὸν ἀρεπασα ὁ ὁρβολος, καὶ τὸν ἔρρηξε καὶ γῆς, καὶ ἐκείπετο ὡς παλὺν ὡς νεκρὸς ὁ δαίμων.